

OSLO BYFOGDEMBETE

KJENNELSE

Avsagt: 3. juli 2008 i Oslo byfogdembete, Oslo

Sak nr.: 08-088221TVI-OBYF

Dommer: Dommer Helge Rivedal

Saken gjelder: Begjæring om midlertidig forføyning

Miljøstiftelsen Bellona
Norges Kystfiskarlag

Advokat Inga Kaasen
Advokat Inga Kaasen

mot

Olje- og energidepartementet v/
Oljedirektoratet

Advokat Ida Hjort Kraby

Saken gjelder begjæring om midlertidig forføyning med påstand om at pågående seismikkundersøkelser Oljedirektoratet utfører utenfor Lofoten og Vesterålen skal opphøre inntil Statens forurensningstilsyn har foretatt en forsvarlig vurdering i forhold til forurensningslovens § 11.

Muntlig forhandling i saken ble avholdt 19. juni 2008. Parts- og vitneforklaringer, samt bevisførsel for øvrig fremgår av rettsboken.

Sakens bakgrunn:

I forbindelse med behandlingen av St.melding nr 8 (2005-2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten (Forvaltningsplanen), bestemte Stortinget at Oljedirektoratet skulle samle inn seismikk i områdene Nordland VII og Troms II.

Stortinget besluttet videre å vurdere spørsmålet om petroleumsvirksomhet i de nevnte områdene på ny i forbindelse med revidering av forvaltningsplanen i 2010 basert bl. annet på det geologiske kartleggingsarbeid som ble utført i mellomtiden - herunder seismikk- i regi av Oljedirektoratet.

Sommeren 2007 ble de seismiske undersøkelsene hindret både på grunn av dårlig vær og tekniske problemer, og det ble av den grunn ikke samlet så mye data som planlagt. Det er derfor nødvendig med ytterligere undersøkelser i løpet av somrene 2008 og 2009.

Innsamlingen av 2D seismikk i det aktuelle området skulle ha startet 18. mai 2008. I brev av 19. mai ba Miljøverndepartementet (MD) Statens forurensningstilsyn (SFT) foreta en nærmere vurdering av mulige miljøeffekter av seismikk i det marine miljø og behovet for å regulere aktiviteten gjennom tillatelse etter forurensningsloven. Det ble gitt frist for oversendelse av vurderingen til 13. juni 2008.

Havforskningsinstituttet (HI) utførte i perioden 19 –21. mai 2008 et tokt i det aktuelle området.

Instituttet konkluderte 22. mai med at de seismiske undersøkelsene kunne skje.

I brev av 23. mai 2008 fra SFT til Miljøverndepartementet anføres det bl.a:

” SFT har frem til i dag ikke regulert seismikk etter forurensningsloven. Vi har lagt til grunn at aktiviten ikke medfører ” nevneverdige skader eller ulemper” for fisken og miljøet i havet. Vi har i denne vurderingen lagt vekt på at Havforskningsinstituttet som relevant faginstans med hensyn til miljøeffekter er inne som rådgiver i dagens system.

Vilkåret etter loven for å unnta forurensende aktivitet fra nærmere regulering er et skjønnsmessig begrep. Ny kunnskap og nye vurderinger kan gi grunnlag for endret

praksis. Det er for tiden økende seismikkaktivitet i stadig mer miljøfølsomme områder og økende konflikt med andre interesser. Dette kan påvirke vurderingen etter forurensningsloven. Imidlertid har vi ikke nå faglig grunnlag for å endre dette. Basert på tidligere praksis legger vi derfor til grunn at pågående seismikkaktivitet kan gjøres uten å innhente tillatelse etter forurensningsloven. Vi viser til at pågående og planlagt aktivitet utføres i henhold til fagmiljøenes råd”.

Videre fremgår det av brevet at SFT hadde behov for gjennomgang av kunnskapsgrunnlaget, og derfor ble det bedt om utsettelse av fristen for å svare mer fullstendig på oppdraget fra departementet.

Den 25. mai startet så seismikkinnsamlingen opp utenfor Lofoten og Vesterålen.

Retten legger til grunn at partene er enige om at seismikkaktiviteten innebærer støy som rammes som forurensning etter forurensningslovens § 6, men at slik forurensning imidlertid likevel kan finne sted i medhold av lovens § 8 dersom den ikke medfører ”nevneverdige skader eller ulemper”. I motsatt fall kan aktiviteten ikke skje uten at det er innhentet tillatelse etter lovens § 11. Slik tillatelse gis i tilfellet av SFT.

Saksøkerne har i det vesentligste anført:

Det foreligger et hovedkrav, jf tvistelovens § 34-2 (1). Det pågår seismiske undersøkelser som er forurensning. Materialet som er vedlagt begjæringen viser at det ikke har blitt fastslått eller kan fastslås at denne forurensningen ikke medfører nevneverdig skade eller ulempe eller fare for det. Det kreves derfor tillatelse etter forurensningslovens § 11. Slik tillatelse er ikke gitt og forurensningen er dermed ulovlig.

Det fremgår av Rt. 2007 s. 1183 at forurensningslovens § 8 (3) oppstiller et snevert unntak – og bestemmelsen må forstås slik at den også gjelder ”fare for forurensning” – og ikke bare tilfeller hvor nevneverdige skader eller ulemper har funnet sted. Muggbrøddommen Rt. 1992 s 450 viser at terskelen for hva som er å anse som forurensning er relativt lav. Skade på naturen er relevant. Det kreves ikke effekter på bestandsnivå.

Det er stor usikkerhet med hensyn til omfanget av det skadepotensiale den aktuelle seismikkaktivitet vil ha. Det er derfor viktig at SFT vurderer den informasjonen som foreligger om økosystemet i det aktuelle området, og om tillatelse bør gis og på hvilke vilkår. Havforskningsinstituttet har bare sett på en snever del av problemkomplekset knyttet til seismiske undersøkelser innvirkning på organismer og økosystemer. Uttalelsene gjelder bare fisk. Sjøpattedyr, fugler og virveldyr er ikke omtalt. Når det gjelder fisk konsentreres uttalelsene om torsk, særlig skrei og dens gyting.

Vurderingen av et slikt snevert tema kan ikke erstatte den faglige gjennomgang som SFT må gjøre for eventuelt å gi tillatelse etter forurensningslovens § 11. SFT har bedt om tid til en slik vurdering. Den er altså enda ikke gjort, og det kan ikke være riktig å tillate noe det ikke har vært tid til å vurdere basert på at det har vært tillatt før. Her kommer føre-var prinsippet inn. Dette prinsippet legges til grunn som et rettslig prinsipp, jf Inge Lorange Backer- Miljøskydd og økonomisk utnyttjande- princippet om hållbar utvekling s. 118.

Flere av sjøpattedyrene som nå befinner seg i området finnes på Bernkonvensjonens liste II. Det er i strid med Norges folkerettslige forpliktelser å tillate seismikkskyting i et område med stor tetthet av arter som er på liste II. Det må ikke oppstå motstrid mellom norske rettsregler og folkeretten, og dette må få betydning for tolkningen av forurensningslovens § 8.

Det følger videre av Århuskonvensjonen og kravet til effektive rettsregler at det ved midlertidige forføyninger ikke er nødvendig med ” fullstendig bevist”. Saksøkerene mener imidlertid at det er vitenskapelig bevist at lyden fra seismisk aktivitet påvirker fisk og sjøpattedyr på en negativ måte. Det er et komplekst samspill i økosystemet. Negativ påvirkning på en liten del kan få store konsekvenser for andre deler. Det vises til Fisker og havet, nummer 6 –2002 s. 124 flg.

Det foreligger derfor brudd på føre-var prinsippet. Den seismiske aktiviteten må stoppes som følge av manglende tillatelse etter forurensningsloven.

Det foreligger også sikringsgrunn etter begge alternativer i tvistelovens § 34 –1 første ledd.

Etter alternativ a) er det nødvendig med midlertidig forføyning for å hindre en fortløpende krenkelse av saksøkernes og almenhetens rett til at staten unnlater å foreta seismikkundersøkelser i strid med forurensningslovens § 7, jf § 11. Det er her anledning til foregrepet tvangskraft. Det vises til Rt. 2003 s.1165 – Mein Kampf –kjennelsen. Det underliggende kravet i vår sak er at staten har kontinuerlig plikt til ikke å forurense, herunder da ikke gjennomføre seismiske undersøkelser utenfor Lofoten/Vesterålen uten at det foreligger tillatelse.

I motsatt fall innebærer det at fullbyrdelse av saksøkernes krav blir umuliggjort dersom forføyning ikke besluttes.

Videre er vilkårene i alternativ b) oppfylt. Det er nødvendig med forføyning for å avverge vesentlig skade eller ulempe. Både økonomiske og ikke-økonomiske interesser er omfattet. Det vises til Rt 2002 s. 108. I vår sak vil en forføyning avverge skade på fisk, hval mv. Dersom forføyning ikke gis vil det signalisere at føre –var prinsippet ikke tas alvorlig. En krenkelse av plikten til ikke å forurense uten tillatelse er en vesentlig ulempe i seg selv, jf LH –2003 –647.

Twisteloven § 34 –1 andre ledd om proposjonalitet er ikke til hinder for at det gis forføyning. Saksøkernes interesse i forføyningen er meget sterk. Det gjelder å unngå alvorlig skade på det marine miljøet.

For saksøkte innebærer en forføyning i realiteten bare en utsettelse. Kostnadene for saksøkte er ikke store sett i sammenheng med det generelle kostnads – og inntektsbildet for petroleumsvirksomhet.

Saksøkerne nedla slik påstand:

1. Oljedirektoratet pålegges å stanse de seismiske undersøkelsene utenfor Lofoten og Vesterålen inntil det foreligger tillatelse etter forurensningslovens § 11.
2. Miljøstiftelsen Bellona og Norges Kystfiskarlag tilkjennes saksomkostninger med tillegg av lovens rente fra forfall til betaling finner sted.

Saksøkte har i det vesentligste anført:

Staten kan ikke se at saksøkerne har sannsynliggjort verken hovedkrav eller sikringsgrunn.

Staten mener at de seismiske undersøkelsene Oljedirektoratet nå utfører i havområdet utenfor Lofoten og Vesterålen er lovlige. De saksøkte må sannsynliggjøre at det er en ulovlig handling – stansing er ikke hovedkravet.

Da Bellona sommeren 2007 anmeldte Oljedirektoratet for brudd på forurensningsloven som en følge av seismikkundersøkelsene anbefalte ikke SFT straffeforfølgning under henvisning til at ” skyting av seismikk (er) lovlig uten tillatelse etter forurensningsloven. Vi mener etter dette at de omtalte undersøkelsene ikke er i strid med forurensningsloven, og rammes følgelig ikke av gjerningsbeskrivelsen i § 78 første ledd bokstav a).”

Det bestrides ikke at undersøkelsene medfører støy som i utgangspunktet anses som forurensning etter forurensningslovens § 6 første ledd nr 2) første alternativ. Støyen er imidlertid av en slik karakter at den ikke medfører ” nevneverdige skader eller ulemper” som nevnt i forurensningslovens § 8 tredje ledd.

Ved behandlingen av forvaltningsplanen 8. juni 2006 la Stortinget korrekt til grunn at det ikke var påvist noen virkning på bestandsmålet av seismikkskyting innen petroleumssektoren, og at det ut fra dagens kunnskap ikke er forurensning av betydning, jf Innst nr 225 (2005-2006) side 19.

Senere kunnskap om effekter av seismiske undersøkelser på havmiljøet, herunder slike undersøkelser langs norskekysten- blant annet i havområdet på vestsiden av Lofoten og Vesterålen sommeren 2007 tilsier at det også ut i fra dagens kunnskap må legges til grunn at den aktuelle støyen ligger under den generelle nedre terskel for hvilke forurensninger

som er ulovlige. Det vises i den forbindelse til Rt 2007 s. 1183 punktene 16-23 med henvisninger.

Mesteparten av det motparten har fremlagt for å underbygge sitt krav var kjent av Stortinget ved behandlingen av forvaltningsplanen.

Vitneførselen fra fagmiljøet har vist at det ikke er noen holdepunkter for annen effekt av seismikkundersøkelser enn en minimal dødlighet for enkeltindivider og skremmeeffekt. Det er i det marine miljøet en daglig kamp for å overleve, og den dødlighet som er påvist på grunn av seismikkstøy er uten betydning. Slik aktivitet har pågått lovlig på norsk sokkel i ca førti år uten at det er påvist skade.

Havforskningsinstituttet har gjennomført en rekke studier og undersøkelser av hvilken effekt seismiske undersøkelser har på havmiljøet. Sammenfattet for skader på marine organismer (fiskeegg og larver) forekommer skader ut til 5 meter fra luftkanonen som benyttes, og hyppigst og alvorligst er skadene ut til ca 1.5 meter fra kilden. På populasjonsnivå er det beregnet at en normal 3D seismisk undersøkelsesperiode vil redusere larvebestanden med 0,03 %. Undersøkelsen det her dreier seg om er 2D seismikk som er mindre belastende enn 3D. Under 2D seismikk benyttes en kabel – ved 3D slepes flere – som regel 8-12 kabler parallelt. HI har derfor konkludert med at den seismikkskapte dødligheten vil være så lav at den ikke vil ha noen signifikant negativ effekt på rekrutteringen til bestandene.

Hva gjelder fiske er det enighet om at seismiske undersøkelser påvirker fangstraten mens undersøkelsen pågår – og i noen tid deretter - men at det over tid ikke har betydning for fisket.

Det er et samlet Storting som står bak beslutningen om å gjøre seismiske undersøkelser i det aktuelle området. Hensikten er å skaffe til veie best mulig geologifaglig grunnlag for Stortinget som i 2010 skal vurdere spørsmålet om petroleumsvirksomhet i områdene. Gjennomføringen av seismiske undersøkelser forutsetter en bølgehøyde mindre enn 1,5 meter. Det er bakgrunnen for at den største seismiske aktiviteten skjer i juli/august. Sommeren 2007 ble man hindret både av dårlig vær og tekniske problemer. For å oppfylle Stortingets pålegg om å skaffe de geologiske data innen 2010 er det derfor nødvendig med å gjøre de planlagte seismiske undersøkelsene i løpet av somrene 2008 og 2009.

Saksøkerene har etter dette ikke sannsynliggjort noe hovedkrav.

Under enhver omstendighet foreligger det ikke noen sikringsgrunn etter tvistelovens § 34 –1. Selv om retten skulle komme til at det foreligger nevneverdige skader eller ulemper som nevnt i forurensningslovens § 8 må det være åpenbart at det her ikke dreier seg om vesentlig ulempe eller skade. Lovgiver har bestemt at det er en nedre grense. Det vises igjen til Rt 2007 s. 1183 og punktene 16-23. Det vises også til kommentarutgaven til forurensningsloven s. 85. Det fremgår her at subsumsjonen i betydelig grad hviler på

fagkunnskapen. Domstolen må legge vekt på SFT's og HI's vurderinger. HI er en uavhengig faginstans med integritet i forhold til forvaltningen. Instituttet vurderer løpende virkningen av seismikk, og gir innspill til dem som skal tolke loven. Det er Miljøverndepartementet som i siste instans vurderer forurensningsloven, og domstolen bør være varsom med å sette vurderingen til side. Når fagmiljøet fastslår at grensen for "ikke nevneverdige skader eller ulemper" ikke er overskredet kan det ikke foreligge "vesentlig skade eller ulempe" som nevnt i tvistelovens § 34-1.

Føre-var prinsippet er ivaretatt. Det vises til Inge Lorange Backer- Miljøskydd og økonomisk utnyttjande- principen om hållbar utvekling under pkt 8 hvor det anføres: "Jo mindre miljøskaden og risikoen for den er, og jo bedre kunnskapsgrunnlag man har for å bedømme dette, desto mer vil man forlange at myndighetene vurderer andre hensyn opp mot behovet for å være føre-var."

Føre-var prinsippet tar sike på mer alvorlig miljø-trussel.

Dette innebærer at det er lite behov for føre-var prinsippet i denne saken fordi skaden uansett er liten.

Hva gjelder saksøkernes anførsel om alternativ a) i tvistelovens § 34-1 er forholdet at saksøkerne uansett kan gå til søksmål.

Saksøkerne har ikke sannsynliggjort noen sikringsgrunn.

Interesseavveiningen retten eventuelt må foreta etter tvistelovens § 34-1 (2) innebærer uansett at midlertidig forføyning ikke kan besluttes fordi den skade eller ulempe staten blir påført åpenbart står i misforhold til den interesse saksøkeren har i at forføyning blir besluttet.

Virkningene av seismikkundersøkelsene er små.

En forføyning vil innebære at Stortinget ikke får de data som er nødvendig for behandlingen av Forvaltningsplanen. At det muligens er forsinkelser med gjennomføringen av planlagte aktiviteter i Barenthavet er uten betydning her; undersøkelsene utenfor Lofoten og Vesterålen er i rute.

Dertil kommer at staten vil bli påført store økonomiske tap som følge av en forføyning. Det foreligger kontraktsforpliktelser for 2D seismikken i størrelsesorden kr 800-900.000 pr dag og for 3D seismikken mellom 2 og 3 millioner kroner pr dag. Dette påløper etter kontraktene selv om undersøkelsene blir stanset idet staten har innleid fartøyene som gjennomfører undersøkelsene frem til midten av september 2008.

Saksøkte nedla slik påstand:

1. Begjæringen om midlertidig forføyning tas ikke til følge.
2. Staten v/Olje- og energidepartementet tilkjennes saksomkostninger.

Rettsens vurdering:

For at begjæringen om midlertidig forføyning skal kunne tas til følge, må saksøkerne sannsynliggjøre så vel et krav som sikringsgrunn, jf tvistelovens § 34-2.

Dertil kommer at forføyning likevel ikke kan besluttet dersom den skade eller ulempe saksøkte blir påført står i åpenbart misforhold til den interesse saksøkerne har i at forføyning blir besluttet.

Slik retten ser det er derfor partenes anførsler og bevisføringen vedrørende hva som er ” ikke nevneverdige skader eller ulemper ” sentralt ved vurderingen av de tre betingelsene som er nødvendig for å imøtekomme en begjæring om midlertidig forføyning.

Partene har om dette i stor grad vist til fremlagt dokumenter og/eller parts og vitneforklaringer hvorav mye ikke er gjengitt foran. Retten vil derfor i sin grunnavgjøring vise til dette der den mener dette har avgjørende betydning.

Saksøkerne har for å begrunne sitt hovedkrav vist til en rekke undersøkelser og rapporter; i hovedsak fra USA og Canada. Det er anført at dette materialet innebærer at det ikke er fastslått eller kan fastslås at seismikkaktivitet ikke medfører nevneverdig skader eller ulemper eller fare for det. Staten på sin side støtter seg i hovedsak på vitneforklaringen fra representantene for MD, SFT og HI som entydig tilsier at grensen i forurensningslovens § 8 (3) ikke er overskredet.

Det er en kjennsgjering at seismikkaktivitetet har foregått utenfor kysten av Norge i vel 40 år, og i denne perioden har det vært lagt til grunn at aktivitetene ikke gir nevneverdige skader. Så vel SFT's direktør Ellen Hambro som avdelingsdirektøren i Havmiljøseksjonen, den marine avdeling i MD, Knut Kroepelien var ikke i tvil om seismikkaktiviteten ikke var så skadelig at forurensningslovens § 11 fikk anvendelse. MD tok utgangspunkt i den rettslige standard i lovens § 8 (3) som ble ansett å være i samsvar med internasjonale regler. Begge forklarte at man i stor grad la vekt på synspunktene fra HI, men at man likevel foretok selvstendige vurderinger og fulgte med i den internasjonale forskning og undersøkelser. Hambro ga på spørsmål fra saksøkerne klart uttrykk for at det ville skape arbeidsmessige problemer for SFT om SFT fant å måtte behandle søknader etter lovens § 11, men at SFT's vurderinger ikke på noen måte var påvirket av organets bemanning. Hun forstod brevet av 19. mai 2008 fra MD slik at SFT ble bedt om å gi tilbakemelding på om en fornyet vurdering av om miljøeffektene var av en slik art at det måtte reguleres etter forurensningsloven § 11. Hun fastholdt at det dreier seg om et skjønnsmessig begrep som kan gi grunnlag for å endre praksis, men at SFT trengte langt mer tid enn til fristen 13. juni

satt av MD for å gi et mer begrunnet svar. Pr i dag var SFT ikke i tvil om at det ikke var grunnlag for å endre praksis.

Det materialet saksøkerne henviste til var for øvrig kjent stoff for SFT og MD.

Administrerende direktør Tore Nepstad forklarte at HI var en frittstående organisasjon som tok sikte på å være internasjonalt ledende innen marin forskning og rådgivning. HI var således en sentral bidragsyter vedrørende kunnskap om kystsonen som økosystem og aktivitet som kunne påvirke dette systemet, og drev derfor med hele økosystemet – ikke bare fisk. Det er en grunnpilar for HI å gi forvaltningen uavhengige råd.

Høsten 2007 ble det nedsatt en arbeidsgruppe bestående av representanter fra Olje- og energidepartementet, Norges Fiskarlag, Norges Kystfiskarlag, Fiskeri- og kystdepartementet, Oljedirektoratet og Fiskeridirektoratet, som i mars 2008 avla en rapport om konsekvenser av Oljedirektoratets seismikkinnsamling i Nordland VII og Troms II for fiskeriene i området. I rapporten fremgår det blant annet at Norges Fiskarlag mente at seismikkinnsamlingen primært burde foregå i juli, som er den perioden det er minst aktivitet på fiskefeltet i området.

Toktet i mai 2008 skjedde på eget initiativ basert på signaler fra fiskerne om mye gytetorsk. Funnene fra dette toktet ble sammenlignet med funnene fra et tokt i mars 2008 og ga grunnlag for den tilråding HI kom med om at seismikkundersøkelsene kunne skje.

Forskningsdirektør Ole Misund bekreftet at HI fraråder seismikkaktivitet i gyteperioden som normalt er februar – mai. HI var imidlertid veldig sikre i forhold til sin tilråding om seismikkaktivitet. Hovedtyngden av fisk og sjøpattedyr er utenom gyteperioden ellers langt ute i havet, og således ikke i de områder hvor seismikkaktiviteten nå pågår.

Det har gjennom mange år vært stor seismikkaktivitet på grunn av oljeleting, men fiskebestanden har likevel økt.

Eventuelle skader skjer i overflaten fordi kablene ligger 5 meter under vannspeilet.

HI følger godt med internasjonalt og er vel kjent med det materialet saksøkerne viser til.

Det er enighet om at seismikk har en skremmeeffekt på fisk, mens man nok ikke vet så mye om skremming av larver, lopper m.v. Det må imidlertid antas at skipstrafikk skremmer, og at det derfor neppe er lopper bak båten der kablene henger.

HI driver kontinuerlig forskning og ønsker hele tiden å vite mer, men vi vet likevel nok i dag og har derfor gitt vår tilråding om at seismikkaktivitetene kan gjennomføres.

Det er som bemerket innledningsvis saksøkerne som må sannsynliggjøre at de har et krav og eventuelt at det foreligger sikringsgrunn.

På bakgrunn av bevisføringen kan retten ikke se at saksøkerne har sannsynliggjort et hovedkrav.

Saksøkerne har lagt betydelig vekt på ” føre-var ” prinsippet, og mener - slik retten forstår det- at dette prinsippet må medføre at seismikkaktivitet ikke bør igangsettes uten at SFT har vurdert en søknad etter forurensningslovens § 11 fordi det i hvert fall ikke kan utelukkes at det oppstår skader eller fare for skader.

Retten kan i det vesentligste gi sin tilslutning til det saksøkte har anført om dette, jf foran og mener derfor at ”føre-var” prinsippet i denne saken ikke har stor betydning. Retten legger til grunn at Havforskningsinstituttet er meget faglig kompetent og kan ikke se at saksøkernes anførsler og fremlagte dokumentasjon rokker ved konklusjonen om at seismikkaktiviteten ikke medfører ” nevneverdige skader eller ulemper”.

Det er og var derfor ikke nødvendig med søknad etter forurensningslovens § 11 for å igangsette seismikkaktiviteten.

På bakgrunn av at retten har kommet til at det ikke er sannsynliggjort noe krav er det ikke nødvendig for retten å ta stilling til spørsmålene om sikringsgrunn eller interesseavveining.

Begjæringen om midlertidig forføyning tas etter dette ikke til følge.

Saksøkte har nedlagt påstand om tilkjennelse av saksomkostninger, og har krav på det etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd, jf. tvisteloven § 32-2. Advokat Hjort Kraby har fremlagt omkostningsoppgave der omkostningene er oppgitt til kr. 36.500. Saksøker har ikke kommet med innsigelser til kravet, og retten har heller ingen bemerkninger til det oppgitte beløpet. Kravet tas til følge.

SLUTNING

1. Begjæringen om midlertidig forføyning tas ikke til følge.
2. Miljøstiftelsen Bellona og Norges Kystfiskarlag betaler kr 36.500.- i saksomkostnader til Staten v/Olje-og energidepartementet innen to uker etter forkynning av denne kjennelsen.

Retten hevet

Helge Rivedal

Rettledning om ankeadgangen i sivile saker vedlegges.